

Arrest

nr. 252 339 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 december 2020.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...] b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Servië aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. Verzoekster verklaarde enkele jaren geleden voor het eerst de toelating van haar vader te hebben gekregen om in België een vriendin te bezoeken. Sindsdien kwam zij verschillende keren naar België waar zij R. A. ontmoette, een dorpsgenoot die legaal in België verblijft. Enige tijd later begonnen zij een relatie. Het nieuws dat verzoekster samen met een lid van de familie A. was, bracht haar vader in alle staten. Hij eiste haar terugkeer naar Servië en confisqueerde haar paspoort om te beletten dat zij nog naar België zou reizen, aldus de verzoekende partij. Zij stelt verder een gesprek te hebben afgeluisterd tussen haar ouders waaruit zij kon opmaken dat haar vader haar wilde uithuwelijken en zij meende dat er al een huwelijkskandidaat was.

De commissaris-generaal stelt onder meer op uitgebreid gemotiveerde wijze vast dat verzoekster haar illegale reis van Servië naar België in maart 2020 en bijgevolg de beweerde confiscatie van haar paspoort door haar vader niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin kan er, zo motiveert de commissaris-generaal verder, geloof worden gehecht aan de aanleiding van de confiscatie van verzoeksters paspoort, met name de beweerde onvrede van haar vader die tijdens haar verblijf in België in oktober 2019 het bestaan van haar relatie met R. had ontdekt en die er daarom op stond dat zij onmiddellijk naar Servië zou terugkeren. Dat er aan haar vaders ontevredenheid over haar huwelijkspartner geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat verzoekster niet de minste informatie had over de reden van deze ontevredenheid, meer bepaald het jarenlange conflict tussen haar familie en de A.'s. De commissaris-generaal specificeert: "U wist enkel dat de vorige generaties met elkaar problemen hadden, maar u had totaal geen idee waarom de familie A. niet door uw familie werd geapprecieerd (CGVS, p. 10; p. 19). Opvallend in dit verband is dat u en uw toenmalige partner R. deze conflictueuze situatie zelfs niet eens hebben besproken sinds het uitlekken van jullie relatie bij uw familie. Hoewel u vanuit Servië beweerde regelmatig telefonisch contact gehad te hebben met R., heeft u hem nooit gevraagd welke mening zijn familie over jullie relatie zou hebben. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat u dacht dat ze er niet negatief tegenover zou staan (CGVS, p. 20). U heeft hem evenmin ooit gevraagd of hij wist wat de oorzaak van die conflictsituatie was (CGVS, p. 19)." en overweegt op pertinente wijze verder: "Nochtans kan van iemand die de drastische beslissing zou genomen hebben om te breken met zijn of haar eigen familie omdat zijn of haar familie zijn of haar relatie wegens een conflictsituatie tussen beide families niet kan verkroppen en om zijn of haar geliefde, die behoort tot de gehate familie, in het buitenland te vervoegen in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij voor zijn of haar vertrek op zijn minst nagegaan zou hebben hoe zijn of haar geliefde en diens familie in de context van de conflictsituatie ten aanzien van deze relatie staat, hetgeen u manifest naliet te doen. Gelet op bovenstaande motieven heeft u de conflictsituatie tussen uw familie en de familie A. niet aannemelijk gemaakt. Aangezien u door deze conflictsituatie beweerde een punt achter uw relatie met R. gezet te hebben (CGVS, p. 10) en u deze conflictsituatie niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er eveneens getwijfeld worden aan uw beweerde relationele status en aan uw bewering dat u binnenkort alleenstaande moeder zal worden."

Verzoekster gaat in wezen niet in op deze vaststellingen en concrete motieven waardoor deze staande blijven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een poging om haar houding te verschonen door te herhalen dat zij haar vader over een gearrangeerd huwelijk heeft horen spreken, dat ze niet durfde "hem daarover tegen te spreken reden, waarvoor ze niet meer uitleg over dit project heeft kunnen geven", dat ze haar vertrek uit het land vlug diende te organiseren en dat ze daarna haar vriend vervoegde met wie ze enkele weken later diende te breken om hem niet te dwingen om te kiezen tussen haar en haar familie. Verzoekster spitst haar betoog dan ook slechts toe op volgend motief van de bestreden beslissing: "Aangezien uw vader u wilde uithuwelijken omdat hij uw relatie had ontdekt (CGVS, p. 18) en u zijn onvrede met uw relatie niet aannemelijk heeft gemaakt, komt ook de geloofwaardigheid van zijn uithuwelijksplannen zelf op de helling te staan. Dat u zijn plannen in dit verband niet heeft aangetoond, blijkt voorts uit het feit dat u niet de minste informatie had over de door hem geregelde huwelijkskandidaat, hoewel u, nadat u zijn plannen begin januari 2020 had ontdekt, nog een tweetal maanden in Servië zou gebleven zijn. Nooit spraken jullie in die periode over een eventueel huwelijk of huwelijkskandidaat (CGVS, p. 17-18). Dat jullie hierover nooit hebben gesproken, hoewel uw vader volgens u concrete huwelijksplannen had, overtuigt niet." doch kan deze pertinente vaststellingen niet aan het wankelen brengen. Verzoekster biedt geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor de vastgestelde gebrekkige kennis over de beweerde problemen. Daar het gaat om essentiële elementen in haar relaas, kon en mocht van verzoekster, zowel hierover als over het jarenlange conflict zoals hoger vastgesteld, een gedegen kennis en grote interesse worden verwacht.

Verzoekster betoogt, nadat ze verwees naar de breuk met haar partner, dat ze op dit moment ontdekte dat ze zwanger was – waartoe zij een medisch attest voegt bij haar verzoekschrift – en dat de situatie van alleenstaande moeders in Servië zorgwekkend blijft, in het bijzonder voor de Albanese minderheid. Zij houdt echter verkeerdelijk voor dat in de bestreden beslissing hierover niets zou worden vermeld. Verzoekster gaat hiermee immers voorbij aan de motieven van de commissaris-generaal zoals hoger aangegeven en de conclusie hieruit die luidt: "Gelet op bovenstaande motieven heeft u de conflictsituatie tussen uw familie en de familie A. niet aannemelijk gemaakt. Aangezien u door deze conflictsituatie beweerde een punt achter uw relatie met R. gezet te hebben (CGVS, p. 10) en u deze conflictsituatie niet aannemelijk heeft gemaakt, kan er eveneens getwijfeld worden aan uw beweerde relationele status en aan uw bewering dat u binnenkort alleenstaande moeder zal worden." eigen onderlijning. De commissaris-generaal motiveert tevens verder: "Aangezien u niet heeft aangetoond dat uw familie het niet eens was met uw relatie met R. A. waardoor ze plannen maakte om u uit te

huwelijken en waardoor u Servië op illegale wijze diende te ontvluchten, heeft u tot slot evenmin aangetoond dat u met uw familie zou hebben gebroken (CGVS, p. 4). Zelfs al zou u aannemelijk gemaakt hebben dat u alleenstaande moeder wordt, dan nog blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Servië, in tegenstelling tot uw bewering dat het leven van alleenstaande moeders in Servië onmogelijk is (CGVS, p. 16; p. 21), niet door uw entourage (die uw kind volgens u naar een weeshuis zou sturen) gesteund zou worden. Hierboven is immers gebleken dat u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk met uw familie, die u in het verleden meermaals financieel heeft gesteund – ze betaalde onder meer uw reizen van en naar België – (CGVS, p. 8), heeft gebroken, waardoor uit niets blijkt dat ze niet van uw zwangerschap op de hoogte zou zijn en er afkerig tegenover zou staan. Dat u, indien u in Servië was gebleven, een onvrij leven zou moeten leiden, zoals u beweerde (CGVS, p. 20), overtuigt, gelet op het feit dat u in het verleden meermaals vrijelijk mocht reizen naar West-Europa (CGVS, p. 5), niet. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet hoe uw broer en zussen staan ten opzichte van het feit dat u alleenstaande moeder zou worden (CGVS, p. 24). Daarnaast blijkt uit niets dat u, die in België door uw vriendin en door haar kring financieel gesteund wordt (CGVS, p. 23), bij terugkeer naar Servië door hen niet verder (financieel) zou worden gesteund. Voorts blijkt uit niets dat het onmogelijk zou zijn om R. aan te zetten om zijn (financiële) verantwoordelijkheid voor jullie ongeboren kind op te nemen. Dat u hem niet op de hoogte wil brengen van uw zwangerschap en van zijn nakende biologische vaderschap (CGVS, p. 22-23), doet hieraan geen afbreuk, temeer daar u geen idee had hoe hij zou reageren mocht hij weten dat hij vader wordt (CGVS, p. 23).”

Verzoekster gaat voorbij aan deze valabele argumenten. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen door in haar verzoekschrift op algemene wijze te betogen dat zij er alleen voor zou staan, niet de nodige vrijheid zou genieten en dat “het voor haar niet mogelijk zou zijn een baan te vinden daar haar conditie van alleenstaande moeder heel slecht gezien zou zijn”. Zij gaat niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing toegespitst op haar individuele situatie, minstens slaagt zij er niet in afbreuk aan te doen.

In de mate dat verzoekster aanvoert tot een specifieke kwetsbare groep te behoren als alleenstaande moeder, wijst de Raad er nog op dat dit hoe dan ook niet automatisch betekent dat zij wordt vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt. Zoals op goede gronden wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, blijkt niet dat zij verstoken zou zijn van (financiële) hulp en getuigen onder meer de meerdere ondernomen reizen naar West-Europa van zelfstandigheid. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen dat zij zwanger en alleenstaand is in het kader van een algemeen betoog, doch brengt geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de vaststellingen dienaangaande weerleggen of ontkrachten.

De Raad stipt hierbij tevens aan dat de verwijzingen en citaten doorheen verzoeksters betoog naar algemene informatie niet volstaat, noch het toevoegen aan het verzoekschrift ervan, om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.2. Hoe dan ook oordeelt de commissaris-generaal verder op goede gronden dat uit niets blijkt dat, indien verzoekster (of haar ongeboren kind) bij terugkeer naar Servië problemen zou hebben met personen die haar levenswijze als alleenstaande moeder afkeuren (en die al dan niet tot haar familie zouden behoren), zij naar aanleiding van deze problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoekster voert wederom een algemeen betoog doch ontkent, noch weerlegt, volgende vaststellingen van de commissaris-generaal: “U verklaarde weliswaar dat de Servische politie corrupt is – iedereen heeft bij de politie kennissen –, dat u nog nooit heeft gehoord dat een vrouw door de politie werd geholpen en dat u geen vertrouwen heeft in de politie (CGVS, p. 22; p. 24). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u vooralsnog noch positieve noch negatieve ervaringen met de politie heeft gehad, dat u zelf geen kennissen bij de politie heeft, dat u niemand kent die de politie zou kunnen beïnvloeden, dat

u niet wist of uw vader de politie zou kunnen beïnvloeden en dat u evenmin wist of de familie van uw (ex-)partner de politie zou kunnen beïnvloeden (CGVS, p. 24-25)."

De commissaris-generaal motiveert eveneens uitgebreid omtrent het fenomeen van huiselijk geweld in Servië, waarbij hij evenwel op pertinente wijze bij aanvang toevoegt: "voor zover u aangetoond zou hebben dat u hiervan persoonlijk het slachtoffer zou worden, quod non" en verder opmerkt: "Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en diverse ngo's, en kunnen aanspraak maken op (tijdelijke) opvang die geboden wordt in vluchthuizen (waarover u geen informatie had, CGVS, p. 24) in verschillende gemeenten, alwaar, afhankelijk van vluchthuis tot vluchthuis, voorzien wordt in gratis rechtsbijstand, psycho-sociale ondersteuning, initiatieven ter bevordering van de economische zelfredzaamheid e.d.m." (eigen onderlijning).

Verzoekster kan zich niet verschuilen achter algemene beschouwingen, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoekster tracht de motieven, onder meer omtrent de geleverde inspanningen, en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er niet in met concrete en valabele elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Het weze benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Het weze herhaald dat dit in concreto dient te worden aangetoond en verzoekster blijft hier wederom geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.3. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat in de beschikking onterecht de bestreden beslissing wordt bevestigd. De verzoekende partij benadrukt dat de hele redenering in de bestreden beslissing niets meer is dan een soort dominospel. Aangezien de reis van de verzoekende partij niet geloofwaardig is, is zij niet illegaal vertrokken en is het ook niet geloofwaardig dat R., de vader van haar kind, voor zijn familie heeft gekozen en haar verlaten heeft. Zij herhaalt dat aangezien er geen geloof wordt gehecht aan haar illegaal vertrek, de rest ook ongeloofwaardig is en het evenmin geloofwaardig is dat de families een vete hebben. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de autoriteiten geen optimaal beleid voeren en het algemeen geweten is dat de politie nooit ten gronde tussenkomt in privé zaken. De verzoekende partij vraagt dan ook dat haar zaak ten gronde wordt onderzocht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij slechts op algemene wijze haar ongenoegen uit door de redenering te bestempelen als een soort dominospel waarbij zij uiteenzet welke ongeloofwaardigheid een volgende ongeloofwaardigheid tot gevolg heeft. Tevens geeft zij hiermee slechts een selectieve lezing van voormelde beschikking en van de bestreden beslissing. De verzoekende partij gaat hoe dan ook geenszins inhoudelijk in op de concrete vaststellingen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing die onder meer hebben geleid tot de vastgestelde ongeloofwaardigheden zodat deze onverminderd overeind blijven. Het op algemene wijze bekritisieren van de redeneringswijze kan de concrete vaststellingen in voormelde beschikking en de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

De verzoekende partij gaat voorts eveneens voorbij aan volgende grond van voormelde beschikking:

“3.2. Hoe dan ook oordeelt de commissaris-generaal verder op goede gronden dat uit niets blijkt dat, indien verzoekster (of haar ongeboren kind) bij terugkeer naar Servië problemen zou hebben met personen die haar levenswijze als alleenstaande moeder afkeuren (en die al dan niet tot haar familie zouden behoren), zij naar aanleiding van deze problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Servië beschikbare beschermingsmogelijkheden.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoekster voert wederom een algemeen betoog doch ontkent, noch weerlegt, volgende vaststellingen van de commissaris-generaal: “U verklaarde weliswaar dat de Servische politie corrupt is – iedereen heeft bij de politie kennissen –, dat u nog nooit heeft gehoord dat een vrouw door de politie werd geholpen en dat u geen vertrouwen heeft in de politie (CGVS, p. 22; p. 24). Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u vooralsnog noch positieve noch negatieve ervaringen met de politie heeft gehad, dat u zelf geen kennissen bij de politie heeft, dat u niemand kent die de politie zou kunnen beïnvloeden, dat u niet wist of uw vader de politie zou kunnen beïnvloeden en dat u evenmin wist of de familie van uw (ex-)partner de politie zou kunnen beïnvloeden (CGVS, p. 24-25).”

De commissaris-generaal motiveert eveneens uitgebreid omtrent het fenomeen van huiselijk geweld in Servië, waarbij hij evenwel op pertinente wijze bij aanvang toevoegt: “voor zover u aangetoond zou hebben dat u hiervan persoonlijk het slachtoffer zou worden, quod non” en verder opmerkt: “Slachtoffers die zich aan huiselijk geweld willen onttrekken, kunnen voor advies en ondersteuning terecht bij de gemeentelijke centra voor maatschappelijk welzijn en diverse ngo’s, en kunnen aanspraak maken op (tijdelijke) opvang die geboden wordt in vluchthuizen (waarover u geen informatie had, CGVS, p. 24) in verschillende gemeenten, alwaar, afhankelijk van vluchthuis tot vluchthuis, voorzien wordt in gratis

rechtsbijstand, psycho-sociale ondersteuning, initiatieven ter bevordering van de economische zelfredzaamheid e.d.m.” (eigen onderlijning).

Verzoekster kan zich niet verschuilen achter algemene beschouwingen, noch achter algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoekster tracht de motieven, onder meer omtrent de geleverde inspanningen, en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er niet in met concrete en valabele elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Het weze benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Het weze herhaald dat dit in concreto dient te worden aangetoond en verzoekster blijft hier wederom geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.” (eigen onderlijning).

Met haar verweer ter terechtzitting, waarin zij slechts voorhoudt dat de autoriteiten geen optimaal beleid voeren en het algemeen geweten is dat de politie nooit ten gronde tussenkomt in privé-zaken, tracht de verzoekende partij zich opnieuw te verschuilen achter algemene beschouwingen en alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de korrel te nemen. De Raad komt echter tot dezelfde vaststelling zoals weergegeven in voormelde beschikking: “Verzoekster toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.” De verzoekende partij slaagt er niet in hieraan afbreuk te doen, noch de overige motieven in een ander daglicht te stellen.

De Raad duidt er tot slot nog op dat het als kennelijk ongegrond beschouwen van het verzoek niet wegneemt dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij haar ongenoegen en algemene beschouwingen uit, doch in gebreke blijft relevante en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS